

Moeder lachte. 'Ik heb helemaal niet gehoord dat er een leeuw is ontsnapt.' 'Ik zeg niet dat het is gebeurd. Maar dat het kan. Misschien zit er wel een enorm gat in de weg of is er een overstroming. Of misschien is er wel een vrachtwagen omgevallen en lopen er allemaal kippen op straat. Die dingen gebeuren, hoor!' Moeder legde een arm over Meike's schouder en gaf haar een knuffel. 'Meisje toch. Waar komen al die ideeën bij jou vandaan?'

'Ik heb een groot brein, mam,' zei Meike. 'Dat is gewoon goed in denken. Daarmee kan ik heel veel bedenken. En op zo'n tocht alleen kun je maar beter op van alles voorbereid zijn. Je weet hoe het gaat in films. Het begint als een wandeling naar de bioscoop, en dan gebeurt er iets en wordt het opeens een overlevingstocht.' Nu ze er zo over nadacht, was het misschien beter om wat spullen mee te nemen. Voor de zekerheid.

Ze pakte haar schooltas en haalde haar schoolspullen eruit. 'Ik neem een overlevingsrugzaksurvivalpakket mee. Voor als ik verdwaal. En dan doe ik er een slaapzak in en mijn knuffel. En iets te drinken en te eten. Koekjes of zo. Mag ik koekjes mee?' Moeder draaide met haar ogen. 'Tjonge Meike, kun je dat grote brein van jou niet onderweg oplossingen laten verzinnen? In plaats van alles van tevoren al op te lossen?'

'Hm...' zei Meike. 'Dat weet ik niet, hoor. Daar moet ik even over nadenken.'

'Nee!' lachte moeder. 'Niet nadenken. Gewoon gaan!'

Meike zuchtte. Misschien had moeder wel gelijk. Het was fijn dat ze altijd zo veel kon verzinnen. Dan had je bijvoorbeeld altijd wat te beleven als je je verveelde. De bank kon een vliegend tapijt worden waarmee je over de hele wereld kon vliegen. Of de tafel werd een kasteel waarin je woonde met al je dieren.

Maar soms was het ook wel lastig, al die ideeën. Dan werd het wat druk in je hoofd. En dan zou het wel fijn zijn als je wat van die ideeën eventjes ergens kon opbergen.

Bijvoorbeeld in de rugzak. En dat je dan niet meer zoveel hoefde na te denken. En gewoon kon gaan en dingen kon doen. 'Oké mam,' zei ze. 'Ik probeer het gewoon.' Ze pakte haar schoenen en haar jas. Ze keek nog even in de lege rugzak en deed alsof ze al haar ideeën daar in stopte. Daarna gooide ze de rugzak om haar schouders en stapte ze naar buiten. Helemaal alleen, met haar rugzak vol ideeën.

Op naar de bioscoop!

Gesprek

- ▶ Wanneer heb jij er weleens last van gehad dat je te veel nadacht?
- ▶ Hoe belangrijk vind jij het dat mensen over zichzelf kunnen nadenken?
- ▶ Wat gebeurt er onderweg naar de bioscoop? Laat de kinderen in groepjes kleine gebeurtenissen bedenken en speel het verhaal uit.

SAMENLEVING

De wereld nieuw maken (verhaal)

Zara is gevlucht uit Syrië. Met kleurpotloden verandert ze haar vernielde geboortedorp in de prachtige omgeving die het ooit was.

Meester Mark klapt in zijn handen. 'Vandaag mogen jullie een bijzondere plek tekenen. Niet zomaar een plek, maar een plek uit je eigen leven. Een plek waar je graag komt,' zegt meester Mark. Dat klinkt leuk, denkt Zara. In gedachten gaat ze terug naar haar oude huis in Syrië. De plek waar ze haar hele leven gewoond heeft. Voordat zij en haar familie moesten vluchten voor de oorlog.

'Een plek?' vraagt Abel. Zara rolt met haar ogen. Die jongen kan ook niets zelf bedenken.

'Ja, een plaats waar je graag komt of naar terug zou gaan,' legt de meester uit. 'Dus ook de ijscoman?' grinnikt Abel en de klas lacht mee. Ook Zara moet wel een beetje lachen.

Meester Mark knikt, maar kijkt Abel streng aan: 'Je kunt vast iets beters bedenken.' Dan klapt hij weer in zijn handen. 'Aan de slag!' Zara's klasgenoten pakken papier en potloden uit de kast en beginnen aan hun tekening.

Zelf tuurt ze voor zich uit. Ze opent in gedachten het raam van hun oude huis. Ze kijkt uit over de heuvels, met de stroken bruine en groene grond. Ze ziet weer voor zich hoe ze samen met haar buurmeisje stiekem amandelen gingen plukken bij de boomgaard van de buren. Daarna gingen ze vaak onder een boom liggen. Om de nootjes op te peuzelen en te kletsen.

'Ga je beginnen, Zara?' zegt meester Mark. Ze schrikt op uit haar dagdroom. Abel kijkt haar ondeugend aan. 'Je droomde zeker over een ijsje?' grapt hij. Zara kijkt hem boos aan. Abel lacht om zijn eigen grap en stort zich weer op zijn tekening.

Met een kleur op haar wangen begint ook Zara aan haar werk. Ze tekent hun oude huis en de heuvels. De heuvels staan vol met bloemen. Er vliegen vlinders over de velden. 'Wat teken je?' vraagt Abel.

'Een plek in Syrië. Dat is waar ik vroeger woonde.'

'Hmpf,' zegt Abel. 'Zo ziet jouw land er toch helemaal niet uit?'

'Jawel hoor,' zegt Zara, zonder op te kijken van haar blad. Ze tekent een amandelboom vol bloesem. Onder de boom liggen twee meisjes in het gras.

'Na al die bommen?' zeurt Abel verder. 'Alles is toch een grote puinhoop nu?'

Zara haalt haar schouders op. 'Je moest toch een plek tekenen waar je fijne herinneringen aan hebt? Nou, hier heb ik een fijne herinnering aan. Beter dan de ijscoman.'

Abel doet alsof hij een ijsje likt. Maar Zara doet of ze hem niet ziet en hoort.

Abel weet niet waar hij over praat, denkt ze verdrietig. Ze denkt terug aan de brand die ze had gezien, na een ontploffing vlakbij haar huis. Aan het gekletter van kogels die door de straat werden afgevuurd. Maar in plaats van een groot vuur tekent ze een grote, lachende zon... en kleine kiezelsteentjes.

Ze laat een grote vogel in de lucht zweven. Die zal alles beter maken.

'Mooi, Zara,' zegt haar meester. Ze had niet gemerkt dat hij achter haar was gaan staan. 'Ik zou die plek graag eens in het echt zien.' Zara glimlacht. 'Misschien over een tijdje, meester,' zegt ze. Dan is alles hopelijk weer mooi en nieuw, denkt ze stilletjes bij zichzelf.

Gesprek

- ▶ Zara maakt een tekening: hoe belangrijk is die tekening voor haar?
- ▶ Heb je zelf weleens gehad dat je iets beter en mooier zou willen maken in je leven?
- ▶ Hoe belangrijk vind jij het dat mensen durven dromen dat hun situatie beter wordt?

Ilaf tekent haar huis (filmpje)

Ilaf al Najem is twaalf en vluchtte vier jaar geleden met haar moeder, broertje en zusje uit Syrië. Haar huis is nu verwoest. Tijdens de tekenles in het Libanese opvangcentrum tekent ze haar oude huis in Syrië: geen kapotschoten ruïne maar een mooi huis met oranje dakpannen. En een zonnetje erboven. Open de link 'Ilaf' en bekijk het filmpje.